

אשרי האדם שיזכה לראות את המשיח וגם אשרי מי שלא יזכה לכך

וְזָכָה חוֹלְקִיהָ מֵאֵן דְּחָמֵי לֵיהּ, וְזָכָה חוֹלְקִיהָ מֵאֵן דְּלֹא חָמֵי לֵיהּ ואמר רשב"י אשרי חלקו של מי שיזכה לראות את

המשיח, וגם אשרי חלקו של מי שלא יזכה לראות אותו[כח]. **וְוִי לְמֵאֵן דְּיִזְדַּמֵּן**

אור הרשב"י

התחלת החרבן אף כי על פי השבון אורך הזמן שהיה האש מצית בבה"מ היה לו להקדים הגאולה חצי שעה קודם חצי היום מיומו של הקב"ה כאמור.

וכמו שהתורה כסה קץ זה כן נראה שרצה רשב"י לעשות ולא רצה לפרש השנים בפירוש כמו שפירשם בשאר הקיצים שהזכיר הזהר אלא רמזם ברמז ואם גם קץ זה הוא כשאר הקיצים הנזכרים בזהר ולא יהיה הקץ של בעתה לא ידענא וכן אם יהיה קץ האמיתי של עולם התחתון וכשיוגמר התקון הבא בעולם העליון ע"י הקץ האמור כי ירמוז לקץ של עולם העליון שיהיה בזמן ההוא דומה למאי דכתב הרח"ו בטעם בריאת עוה"ז התחתון בזמן שנברא ולא קודם כמו כן לא ידענא יהיה מה שיהיה אנו צריכים להזהר מאד שלא נטעה בדבריהם ז"ל לערער עליהם מחסרון ידיעתנו כי הדבר רק הוא ממנו ולא מהם כי רוח ה' דבר בם ומלתו על לשונם נהייתה אף אם לא היו מכוונים על נשמתה ממילא היא היתה עושה פעולתה.

[כח] כדאיתא בסנהדרין דף צח עמוד ב' אמר עולא: ייתי ולא איחמיניה. וכן אמר רבה: ייתי ולא איחמיניה, רב יוסף אמר: ייתי,

נושענו כי לא היינו יודעים דגלות של כל היום לא היה אלא יום אחד אבל פחות מכל היום יהיה עוד גלות והוא עד שיטה הצל מיום השני וזהו אמרו ודוכרנא דהאי רוא דבין חברייא דכתיב (איוב פ"ח פס' ט') כי תמול אנחנו ולא נדע כי צל ימינו עלי ארץ כי תמול ואנחנו בגלותא שהם האלף שנים שעברו ולא הוינא ידעין כי צל ימינו עלי ארץ לאשראה לון קב"ה עלי ארץ פירוש מצריך שהקב"ה ישרי עלי הארץ הצל של שני ימים שהוא הצל של יום ראשון בלו והצל של יום שני כדאמרן וכנראה גם כן ממ"ש בזהר ויקרא י"ו א' (ו"ל) והאי ארו בההוא אתר עילאה ישנא ודא בגלותא בתראה הוא כהאי ארו דאתעבב לסלקאה ומשעתא דסליק עד דקאים בקיומיה הוא יומא ושירתא דיומא אחרינא עד דעביד צל בנהורא דיממא ע"כ. דפירושו ע"ד מה שפירשנו במאמר זה דואתחנן כי כיוצא בזה היה בחרבן הבית שהציתו בו האש כי נטו צללי ערב של יום תשיעי והיה דולק והולך שארית יום תשיעי וכל יום עשירי עד שקיעת החמה נמצא בזה שכמות עניתנו כן ישמחנו אחר יום שלם ונשיית צללי ערב של יום אחר שהיה רגע

כַּד יִתְבַּע אַרְיָא רַבְרָבָא, לְאַתְחַבְרָא לְנוֹקְבִיָּה. כָּל שְׁפָן
 בְּשַׁעֲתָא דִּיזְדוּגוֹן פְּחָדָא אוי לאותם האנשים שאינם חוזרים בתשובה
 שיזדמנו כאשר האריה הגדול מלך מלכי המלכים הקב"ה יתחבר בנוקבא שלו ויקימנה
 מעפרה, עַל הָהִיא שַׁעֲתָא פְּתִיב, (עמוס ג) אַרְיָה שָׁאג מִי לֹא
 יִירָא וְגו' כי על אותה השעה כתוב אריה שאג מי לא יירא.

בעת הגאולה יחזור היחוד

תָּא חַוִּי, בְּקַדְמֵיתָא פְּתִיב, (ירמיה כה) שָׁאג יִשְׂאָג עַל נֹהוּ
 בא וראה שהנה בתחילה כתוב 'שאג ישאג על נוהו', והיינו על חורבן ביה"ק ועל
 גלות השכינה. וּבְהַהוּא זְמַנָּא כַּד יִפּוּק לְקַבְלָא לְבַת זִוְגוּ,
 בְּדִין אַרְיָה שָׁאג מִי לֹא יִירָא יְהוָה אֱלֹהִים דְּבַר מִי לֹא
 יִנְבֵּא. בְּהַהִיא שַׁעֲתָא פְּתִיב, (דברים ל) וְשָׁב יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 אֶת שְׁבוּתְךָ וְגו' ובאותו הזמן של הגאולה כאשר הקב"ה יצא לקבל את בת זוגו
 השכינה, אזי נאמר אריה שאג וגו' כי באותה שעה כתוב ושב ה' אלהיך את שבותך. וְשָׁב
 מַאי הוּא ומזהו סוד ושב ומדוע לא נאמר והשיב, אֶלָּא קַדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא שָׁב כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל מִגְּלוּתָא, וְשָׁב צְדִיק לְאַזְדוּגָא
 בְּאַתְרֵיהּ (דף ע"ד ע"ב) אלא פירושו שהקב"ה שב לכנסת ישראל שהיא השכינה

אור הרשב"י

ואזכי דאיתיב בטולא דכופיתא דחמריה. וינצל מחבלו של משיח? - יעסוק בתורה
 אמר ליה אבוי ררבה: מאי טעמא? אילימא ובגמילות חסדים. ומר - הא תורה והא
 משום חבלו של משיח - והתניא, שאלו גמילות חסדים! - אמר ליה: שמא יגרום
 תלמידיו את רבי אלעזר: מה יעשה אדם החמא.

הלימוד היומני

מהגלות, ועי"כ חוזר ושב הצדיק דיסוד דז"א להתייחד עם נוק' במקומו הראוי לכך שהיא מדרגה השביעית ויהיו שני מלכים משתמשים בכתר אחד תמיד כל הימים. **בְּיָדַי בְּתִיב, (תהלים קמ) אַךְ צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ יִשְׁבוּ יִשְׂרָאֵל אֶת פְּנֵיהֶם** ואזי יתקיים מש"כ אך צדיקים יודו לשמך וגו'.

סוד השתלשלות העולמות

מִתְנַתִּין, לְכוּן בְּנֵי נָשָׂא, מְאִירֵי דְחֻכְמָתָא, מְאִירֵי דְסִכְלָתָנוּ, קָלָא קָרִי איתא בתוספתא, [כט] לכם בני האדם בעלי החכמה בעלי הדעה הקול קורא ומכריז לכם. **מֵאֵן מְנִכּוֹן דְּאִתְחַבֵּם וְיָדַע** מי מכם שיתחכם וידע את סוד זה, **בְּשַׁעֲתָא דְרִישָׁא הַיּוֹרָא,**

אור הרשב"י

שעוסק בענין נפש ורוח ונשמה ואמר שהנפש והרוח כלילין כחדא אבל הנשמה אינה נמשכת עליו אלא כפי אורחוי, הכניס התוספתא הזאת המדברת בדרוש הזה ממש כמו שנבאר בע"ה. וכ"כ עוד האור החמה (ויצא ס"ת קנ"ד ע"ב): שמעתי ממורי נר"ו כי אלו המשניות והתוספתות היו מימי קדם מחכמים מחוכמים והיו מדברים בלשון קצר. והרשב"י ע"ה באו לידו, ובכל דרוש שהיה דורש והיה רואה שבאותו מתניתין או תוספתא היה בא הכרח לדבריו או ענין הנוגע בדרושו, היה מביאו בתוך דבריו. וכולם מדברים בלשון תוכחה ומזהירים לבני אדם שלא יטו אחרי מחשבות יצרם עכ"ל.

[כט] הנה התוספתא הם משניות שהיו מימי קדם מקדמוני ארץ, מהחכמים שקדמו זמן מה לרשב"י, והיו שגורות על פיהם כמשניות של איסור והיתר, וכשהיו עוסקים בתורה ובאותו הדרוש שהיה מענין הנזכר במשנה, היו מזכירים אותו בתוך דבריהם, אם כדי להבין קצת מן הדרוש ההוא שהיו עוסקים בו ע"י המשנה, אם כדי להעלותה בע"פ (והרי חמה). וז"ל אור החמה (בראשית ס"ב ע"א): ענין התוספות הללו המובאים בכל הזוהר וכן מתני"ה הם מאנשים חכמים קדמוני ארץ והיו מסתירים דברי סודותיהם וחידותם. ומסדר הזוהר כשראה דרוש א' השייך אל עסק אותו דרוש שבאותם התוספות ומשניות, הכניסו בין הרבקים להכריח אותו דרוש מצד אותה תוספתא או אותה משנה. וכן בנידון דידן

אֶתְקִין רִישָׁא, רְשִׁמָּא מֵעֵילָא לְתַתָּא, וּמִתַּתָּא לְעֵילָא

כי הנה בשעה שהראש הלבן של א"א, התקין והאציל את הראש שהוא פרצוף אבא שהוא ראש עולם האצילות בסוד ראשית חכמה, הוא כללו ממעלה למטה באור ישר וממטה למעלה באור חוזר. **אֶתְקִין סֶטֶר צְפוּן, בְּעֵטוּרָא דְקוּנָארִיתָא**

ואח"כ התקין את פרצוף אמא הנמצאת בצד צפון של הדינים, ועיטר אותה בעיטור של מנוחה, והיינו קונאריתא הוא חיבור ב' מילים 'קונא' הוא קן 'ריתא' הוא מנוחה והיינו קן של מנוחה כי בבינה הדינים שקטים ונחים לפי שאין הדין נמתק אלא בשורשולן (דמשק אליעזר), **יֵיהּ רְשִׁים עוֹמָקָא דְתֵהוּמָא עֲלָאָה, דְסֻלִּיק וְנַחִית בְּגוּוֹיָהּ** ובבינה רשום העומק של התהום העליון שהוא יסוד דאמא, שהמלכות עולה

דרכו עד החכמה, ויורדת דרכו למקומה למטה תחת היסוד דו"א (הדרת מלך). **נַחִית חֵד דְרָגָא טְמִירָא, בְּאַלְף וַחֲמִשׁ מְאָה רְשִׁימִין, דְאַלְף וַחֲמִשׁ מְאָה עֲלָמִין** והיינו שהמלכות יורדת דרך מדרגה אחת נעלמת שהוא יסוד דאמא הנעלם ונסתר, שבו יש אלף וחמש מאות רשימות שנעשים לאלף וחמש מאות עולמות, והיינו שביסוד מתקבצים ה"ג דחג"ת נ"ה שמתרבים לעשר ומאה עד שנעשים אלף

אור הרשב"י

ומבסמים אותם וממתקים אותם, ולכן אל תתמה ממ"ש עתה בעזרת השם איך ע"י שרשי ומקורי הדין אנו מבסמים וממתקים את הדין (והוא מחמת שבשורשם הם בסוד אחדות האצילות ועי"כ הדין קרוב ביותר אל החסד ומשום כך הם ממותקים ביותר).

[2] כדאיתא בשער הכוונות - דרושי ראש השנה דרוש ז' וז"ל: וכלל זה יהיה בידך כי כל כפיות וביטול הדינים והתמתקותם אינם אלא על ידי שורשם ממש כי הגבורות והדינים העליונים הנה הם תמיד ממותקים ומבוסמים לכן הם עצמם כופים את הדינים הקשים

הלימוד היומני

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000